

Бургаско – б.а.) сме повече с две деца, по-младите – дори с едно дете. Не сме като загунджиите (от кв. Победа, Бургас – б.а.) – не работят, а имат много деца” (ж., 27 г., миллет).

„Да няма повече деца зависи от мъжа. Мъжете пазят. Такива работи, хапчета, там – не мога да го кажа (има предвид презерватив – б.а.) въобще не го използват. Аз й казвам: „Вие не знаете да се пазите”. Има едно дете на година, сега второ ще има, прави аборт. Казвам й: „Тъй бабо, щом не знае да те пази мъжът ти, сама ще се пазиш. То с хапчета няма да може, трябва всяка вечер да ги пиеш”. Тя с две деца, къде всяка вечер ще ги пие. Казвам: “След като родиш, слагаш една спирала!” (ж, 48 г., фичери, Стара Загора) „Искам синовете ми да са около мен, да мога да им помагам, да не ходят по чужди къщи. Синът ми има две дечица и аз съм им казала да нямат повече деца. И със снахата като става „женска работа”, тя идва и ми казва да оправяме нещата. Тя ми казва като става нещо, аз я съветвам да пие нещо предварително или други работи” (ж., 42 г., кв. Филиповци, София) (цит. по Петрова, Антонова, Пенчева 2004: 53).

В миналото жените във фертилна възраст почти не правят опити за предпазване от забременяване. В циганската/ ромската общност презервативът не се използва като защитно средство. Все пак когато искат да вземат някакви мерки против нежелана бременност на помощ идва народната медицина. Правят се промивки с вода и оцет, сода, аспирин, смрадлика. “... младите сега раждат вече по помалко. Едната дъщеря има три деца, другата дъщеря има пак три. Пазят се двамата. Тя се пази. Ей тази (сняхата) направи аборт защото туй е малко (детето е на 1 г. 8 м. – б.а.) (ж., 55 г., градецки цигани дървари). През последното десетилетие отделни, по-млади представителки на етноса, прибегват към контрацептивни средства за ограничаване броя на децата в семейството. „Аз родих пет дъщери, ама малката има само две деца.. Не иска повече... ама да не се казва, сложила е спирала. Внучката Т. – и тя...” (ж., 73 г., тракийски калайджии, Старозагорско).

Не са редки и случаите на осиновяване на дете. „Който няма деца, зема да гледа. Нашта влашка зема да гледа... На баща ми майка. Акана кадънка, мънинка я земат”. Осиновяването става официално от кмета на селото. „Мухтарят пита „Да не си бедна, да не си болна, да не се подиграваш със детето – вика – ша ти гу дам. Ща го запишита – вика – и ша гу кръстите ли, какво ша гу прайти, ни знам, ша гу убърнете на ваша вяра”. И доди у катуна видя каруцата човека, кравите му, чергата му, катуните му, вечи... чи ша гу гледа детиту. И гу зимали, ба”. След осиновяването, кръщават детето в църква с християнско име, но всички знаят, че е туркиня. По-късно я взема момче от същата група на копанарите (ж., 83., конапари, Варненско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 174). При влашките цигани се регистрират и случаи на отглеждане на хранениче.